

Jamsai

รักเขาอยู่ฝ่ายเดียว... แล้วก็อกหักเพราะโกรธเขาอยู่ฝ่ายเดียวมานาน
ถึงการได้กลับมาอกหักทำให้ใจสั่น... แต่งานนั้นต้องขออาคัน!

Jamsai
ทดลองอ่าน

XOXO

Delivery

ส่ง

รักแสบ

มาแอบ

จู่โจมหัวใจ

Jamsai
ทดลองอ่าน

บิลด์พลัส เอียน

ZOO P.W

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

XOXO Delivery ส่วงรักแสบมาแอบจูบหัวใจ

มีลค์พลัส เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2685-4

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 169 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ฮัลโลว ขอสวัสดีแฟนๆ รายการเรียลลิตี้โชว์แบบฉายให้ดูยี่สิบสี่ชั่วโมงหนอยค่า
ฮูเรว๋ มยองนังนี่แฟนตัวจริงของรายการประเภทนี้เลยนะ เพราะเราจะได้เห็นคนที่เราเชียร์
ทั้งวันทั้งคืน นั่งสองกันไปทั้งวันจุกๆ ยังไงละ แล้วจะยิ่งสนุกถ้าได้เห็นคนที่เราเลิฟมีขึ้นเด่นๆ
ให้จดจำ อย่างรายการนี้ไง Dream Delivery ภารกิจส่งฝันถึงที่ฟรี! ค่าบริการ

หลังจากที่ในนิยายเรื่อง 'Dream Delivery ส่งรักถึงที่ แดมฟรีหัวใจ' และ
'Boyfriend Delivery ส่งรักส่งเลิฟ เสิร์ฟถึงหัวใจ' ได้นำเสนอเรื่องราวความรักของ
เหล่าผู้เข้าแข่งขันจากในรายการนั้นไปสองคู่แล้ว รอบนี้ 'มิลค์พลัส' ก็ขอขยายเรื่องราว
เพิ่มเติม ด้วยการพาเราไปพบกับเรื่องราวความรักของอีกหนึ่งคู่ บอกเลยว่าชวนฟิน
และดีต่อใจไม่แพ้กันค่ะ >///< เขินนน

ถ้าอยากรู้ว่าเรื่องราวความรักครั้งใหม่จะสดใสขนาดไหน ช้าเบอรี่ไหน พลิกหน้ากระดาษ
ไปอ่าน 'XOXO Delivery ส่งรักแบบมาแอบจิบหัวใจ' กันเลยดีกว่า ณ บัดนาวค่า
^o^

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

อะแถมๆ สวัสดิ์ค่ะ (เปิดไมค์) มิลค์พลัสกลับมาอีกครั้ง คิดถึงกันบ้างมั๊ยนะ > <!
วันนี้ไม่ได้มาคนเดียว แต่จูงมือพี่ตุลย์จาก Dream Delivery ตัวละครเมื่อสิบปีก่อน
มาด้วยค่ะ 55555 พี่ตุลย์ที่คาแร็กเตอร์ฮาๆ ในสตูดิโอรายการ Dream Delivery เมื่อวันนั้น
วันนี้กลายเป็นพระเอกแล้ว เคยแสบๆ ยังไงก็ยังคงความแสบไว้ไม่เปลี่ยนเลย แต่ก็มีมุมเท่า
น่ารักๆ ด้วยเหมือนกันนะ! หยิบเรื่องนี้มาเขียนก็คิดถึง Dream Delivery มากๆ นิยาย
เรื่องแรกในชีวิตเลย รู้ตัวอีกทีก็ อะนะ-มัพฟิน ฟินท์-ฝันหวาน ตุลย์-ตาต้า มีคู่กันหมด
แล้วเนี่ยย ดัดภาพมาที่คนเขียน (!???)

ขอบคุณป๊ากับแม่และนุ่นมาร์ชสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ชอบคุณบ้านแจ่มใส
และกอง บ.ก. ที่น่ารักและอบอุ่นเสมอ ที่สำคัญ ชอบคุณนักอ่านทุกคนที่อยู่ด้วยกัน
มานานน~ เลยนะคะ

แวะมาคุยกันได้ที่ Fanpage : มิลค์พลัส, Twitter & IG : @milkplusanyway นะ

P.S. 항상 널 믿고, 항상 너의 곁에 있어줄게.

영민아, 우리 좋은 날에 또 웃으며 보자! ♥

มิลค์พลัส

ฉันเผลอสบตาเขาที่งานเทศกาลประจำปีของโรงเรียนปีนั้น
และถ้าหากสามารถย้อนวันเวลากลับไปได้
ก่อนจะยอมเป็นสโนว์ไวท์ของใคร ฉันจะต้องแน่ใจก่อน
ที่เขาจะให้...

True Love's Kiss
หรือแอปเปิ้ลอาบยาพิษกันแน่!

๕

บทนำ

'Preetie Magazine

Vol.3 Issue 23 Beauty Issue

'Once Upon a STAR'

Model : **สตาร์-สิตารา นรินธนฤกษ์/18**

ฟรีตี้แม็กกาซีนฉบับนี้จับน้องสตาร์-สิตารา ดาวดวงใหม่ของวงการแฟชั่น มาเติมความหวานกับไอเดียมิกซ์แอนด์แมตช์เสื้อผ้าสีพาสเทล พร้อมถกมความเห็นเกี่ยวกับประโยคความสวยความงามแบบๆ กันๆ เหล่านี้ ที่เค้าว่าตอนเด็กๆ ชีเฮอร์ตอนโตมักสวยนี่มัน...น่าจะจริงนะ!

Preetie : **"ผู้หญิงอย่าหยุดสวย"**

STAR : เห็นด้วยนะค่ะ ไม่ว่าจะเพื่ออะไร สตาร์คิดว่าการดูแลตัวเอง เป็นเรื่องดี

Preetie : **"อย่าประมาทเด็กชีเฮอร์ที่อยู่ข้างห้อง จำไว้!"**

STAR : อันนี้ใช่เลยค่ะ 555 ตอนเด็กๆ สตาร์ชีเฮอร์มากกกกก (ลาก ก ไก่

ยาวไปอีกหน้า)

Preetie : "ความรักทำให้เรามาไกล?"

STAR : ไม่แน่ใจว่าเรียกอย่างนั้นได้มัย แต่...สตาร์เคยออกหักคะ 555
อย่างที่บอกว่าตอนเด็กๆ สตาร์ซีเห่ร่มาก อ้วนๆ ตัวดำปี้ เป็นยุคมืดของชีวิต
สุดๆ จนวันหนึ่งไปแอบกรี๊ดรุ่นพี่แล้วออกหัก น้ำหนักลด ก็เลยผอมสวย เข้าสู่
ยุคเรเนสซองส์ของชีวิตเฉยเลย 5555 แต่เป็นวิธีที่ไม่แนะนำนะคะ มันเจ็บปวด'

ก็...ตามนั้นแหละคะ

ทุกคนมียุคมืดของตัวเอง ฉันก็ด้วย

เป็นยุคที่ทั้งอ้วนทั้งดำ สวยก็ไม่สวย ปกติก็โดนล้อว่าเป็นยัยหมวยนี่คะ
จะแย่ แต่ฉันสามารถอ้วนและดำไปพร้อมๆ กันได้อีก เห็นตัวเองในกระจกที่ไร
โอ้โห นี่คนหรือไซ่เยี่ยมา!

อย่าเพิ่งมองบนว่าฉันเหยียดหรืออะไรเลยนะ แนนอนว่าโลกนี้มีคนที่อ้วน
แต่น่ารัก ผิวคล้ำเนียนสวย หน้าหมวยแล้วดูเก๋ แต่ไม่ใช่กับฉัน ไม่มีอะไรที่ดูเข้ากัน
เลยสักอย่าง (ร้องไห้)

แถมฉันยังไม่ทันรู้...ว่าตัวเองไม่ควรจะไปชอบเขา

มันก็เลยกลายเป็นยุคมืด

'ตาต้า เร็วเข้า เดี่ยวไม่ทัน!'

ตอนนั้นฉันอยู่เกรด 8 (ก็คือ ม.2 ของโรงเรียนทั่วไป) หน้าดำๆ
ผูกผมเปียเต๋ๆ กระโปรงนักเรียนตัวยาวที่ห่มมาซื้อให้เผื่อโตไม่มีวีแววว่า
จะสั้นขึ้น หรือพูดอีกอย่างก็คือฉันไม่สูงขึ้นเลย เพราะงั้นฉันเลยโดนจับไป
เรียนว่ายน้ำ ว่ายจนตัวดำเป็นถ่าน ผิวแย่เพราะแพ็คลอรีน แถมว่ายเสร็จ
ขึ้นจากสระมาฉันก็กินไม่ถึง

นั่นแหละคะ ที่มาของยุคมืด

'กรี๊ด พี่ฟานฟานอยู่นั้น!!'

ยัยแดงกว่าเพื่อนฉันตีปีกปั๊บๆ เมื่อเห็นรุ่นพี่ที่ตัวเองชอบยืนสูงเด่น
เป็นสง่าอยู่ท่ามกลางวงล้อมของสาวๆ วันนี้เป็นวันงานเทศกาลประจำปีของ

โรงเรียนที่พี่ๆ จากชมรมต่างๆ จะมาจัดซุ้มเล่นเกม ออกบูธขายอาหาร ขึ้นเวที
แสดงความสามารถ โชว์มายากล เดินป๊อบอย ฯลฯ ที่ลานกิจกรรม ส่วนรุ่นน้อง
อย่างเราสบายสุดๆ แค่เดินดูงานกับล่าลายเซ็นรุ่นพี่จากแต่ละซุ้มให้ครบ
เพื่อแลกของรางวัล แล้วพวกรุ่นพี่นี่ก็ขยันหาเพื่อนที่หล่อๆ มาเป็นตัวล่อน้องๆ
เข้าบูธ งานเทศกาลประจำปีถึงได้กลายเป็นเทศกาลล่าลายเซ็นรุ่นพี่สุดหล่อ
ในหมู่พวกเราแบบนี้เนี่ย!

๙

'เดี๋ยวนะแก'

ยัยแดงกวบอกก่อนจะร่อนกลาไปหาพี่ฟานฟานรุ่นพี่คนฮอตของโรงเรียน
แบบแทบจะติดปีก ในสภาพที่แบบว่า...

อึก!

'หยุด ฉันมาก่อน'

'ฉันก่อน!'

'ฉันก่อน!!'

'ฉันก่อนว้อย!!!'

แง อ๋อทีกันนน ว่าแต่ฉันควรไปต่อคิวขอลายเซ็นพี่ฟานฟานมาเก็บไว้
บ้างมั๊ย พี่เขานะสุดป๊อบ (ยัยแดงกวบอก) ไม่น่าจะโตไปอาจจะกลายเป็นคนดัง
ฉันเก็บลายเซ็นเขาไว้ขายเก็งกำไรดีปะ!

'ตัวเล็ก~'

แต่ดูคิวสิ ยาวจนพันรอบโลกได้ครึ่งรอบแล้ว ไม่รู้ดีที่ว่า

'ฮัลโหล~~'

เง้อ มัวแต่ยืนมองยัยแดงกวเลยไม่ทันรู้ตัวเลยว่าฉันเผลอยืนบัง
หน้าบูธใครเข้าให้

'ขอโทษค่ะ'

ฉันบอกพลงขยับหลบ แต่ใครบางคนที่น่าจะเป็นเจ้าของบูธกระโดดมา
ขวางหน้าฉันเอาไว้

'ช่วยพี่ชื่อนาฬิกาหน่อย เหลือเรือนสุดท้ายแล้ว'

'อ่า...'

'นะๆๆ เดียวพี่ลดให้ ราคาพิเศษเลย'

'...'

'นี่ไง~ น่ารักปะ ลายสโนว์ไวท์ เหมาะกับเราโคตร!'

'คือ...'

มันเกิดขึ้นได้ไงก็ไม่รู้แหละ แต่ตอนนี้หน้าพิกาซอมือลายเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ กำลังแกว่งมาแกว่งไปอยู่ตรงหน้าฉัน โดยที่เบื้องหลังมันคือพี่ผู้ชายตัวสูง หน้าตาดูขาว ไร้ผมทรงรากไทรยาวๆ ที่ยื่นส่งยิ้มอย่างหลอกล่อมาให้

แกว่ง~ แกว่ง~

หือ น่ารักดีนะ

พี่เขาอะ -///-

แต่สโนว์ไวท์นี่ฉันไม่ได้ชอบ แถมเงินค่าขนมของอาทิตย์นี้ก็เหลือไม่มากแล้วด้วย

'พอดีหนู...'

'นะๆ พี่ปวดจี๋อะ อยากไปเข้าห้องน้ำแต่เพื่อนไม่ให้ไปถ้าขายไม่หมด'

'เอ่อ...'

'นี่ๆ ให้ดูอะไร กัดตรงนี้ ฟุบ! สโนว์ไวท์แดงขึ้นมาได้ด้วย รีบฟื้นขึ้นมา รอจิบจากเจ้าชายเลยอะดิ มั่วๆๆ'

เดี๋ยวนะ...

'ไฉ่วะ!'

'ฮ่าๆๆ'

พี่เขาหัวเราะลั่นเมื่อได้ยินเสียงด่าลอยมาจากเพื่อนๆ ว่าจะทำน้อง (ซึ่งในนี้ก็คือฉัน) เสียเด็ก! ประโยคต่อมาก็เลยกลายเป็น

'นี่ ปึบ! มีไฟด้วย ดูลายสิ แอปเปิ้ล~ ปีกนางฟ้า~ ฟุงลาเวนเดอร์~~'

'...'

'น่ารักใช่ปะ เข้ากับเสื้อผ้าง่ายด้วย แต่งตัวแบบไหนก็ได้'

...ต้องแต่งตัวแบบไหนถึงจะใส่หน้าพิกาซโนว์ไวท์แล้วเข้าเธอ ถามจริง

'สองร้อยเอง ถ้าชอบเดี๋ยวพี่ลดให้ น้าา ^^'

บ้าไปแล้ว พี่เขาเป็นผู้ชายหน้าตาชั้นเดียวที่ชั้นตามจนหน้าออกจะดู เท่ๆ โกงๆ แถมเวลายิ้มยังดูทะเล้นโลกแตกเลย

แล้วพอรู้ตัวอีกทีก็...จะเหลือเธอคะ แบนก็ร้อยสองใบในกระเป๋าตังค์
ฉันติดปีกบินไปหาเขาเรียบร้อยแล้ว

'ลดแล้ว...เหลือเท่าไรคะ'

'ลดไม่ได้แล้ว พวกพี่ชายถูกสุดๆ เลยจ้ะ'

พี่ผู้หญิงหมวดๆ ในบูธร้องบอก เขาเลยหันกลับมาทำหน้าที่เหวอใส่ฉัน

'อ้าว...'

อ้าวด้วย ฉันโดนหลอกเข้าให้แล้วสินะ

'แป๊ปๆ'

คนตัวสูงตรงหน้าล้วงมือขาวๆ ลงไปในกระเป๋าเสื้อนักเรียนตัวโคร่ง พอ
เจอเศษเหรียญสีฟ้าเหรียญกับแผ่นกระดาษเล็กๆ ยับๆ แผ่นหนึ่งเขาก็ยัดมัน
ใส่ลงมาในมือฉันทั้งหมด

'สะสมตราปั๊มครบสิบอันพอดี ฟรุ้งนี่เอาไปแลกนมฟรีได้ถุงนี้นะ'

หือ

เมื่อกี้มัน...

นาฬิกาสโนว์ไวท์ในซองพลาสติก เศษเหรียญ คูปองร้านนมโรงเรียน
ฝ่ามืออุ่นและสาก กับรอยยิ้มบนใบหน้าดีๆ เกือบๆ ที่เหมือนจะทำให้พื้นดิน
รอบตัวสั่นสะเทือนแปลกๆ

ฉันคงจะยืนค้างในสภาพอาฟเตอร์ช็อกอย่างนั้นอีกนาน ถ้าไม่บังเอิญเห็น
ยัยแดงกวาวังตาเป็นประกายกลับมาหาซะก่อน

'พี่ตุลย์~~'

อ้อ...ไม่ได้ตาเป็นประกายใส่ฉันเนอะ!

'เห็นให้หน่อยค่า'

'มา! ตรงไหนดี'

'ตรงนี้ค่ะ ช่างๆ พี่ไวกกับพี่ฟานฟานเลย'

แกรกๆ~

'โอเค เรียบร้อย เอาด้วยมั๊ยเรา'

เขาหันมาถามเมื่อเห็นฉันยืนมองอย่างงงๆ เขาเป็นใครนะ ยัยแดงกวา
รู้จักเธอ นันลิ เขาอาจจะป็นรุ่นพี่ปีต่อไป ในโรงเรียนสักคน เพราะเขาดูเ่่มาก

รอยยิ้มติดตาจนฉันชักงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยสังเกตเห็นเขามาก่อนได้อย่างไร
และในระหว่างที่ฉันกำลังสงสัย เขาก็ดึงโบสะสมลายเส้นจากมือฉันไป
เส้นให้เรียบร้อย
ลายเส้นอย่างน่ารักเลย...

'T_TL'

'พี่เค้ด้างเหร่อ'

ฉันกระซิบถามยายแดงกวาดตอนที่เราเดินห่างออกมาจากนุรชายนาคา
ของกลุ่มเพื่อนเขา พอลองหันกลับไปมองตอนนี้ก็เห็นว่ามึบรรดารุ่นน้องไป
จับกลุ่มรุ่มล้อมเขากันไฉ่ยอย

ที่เมื่อก็บอกฉันว่าปวดจี...บางที่เขาอาจจะต้องฉีราดแล้วละมั้ง

'แกไม่รู้จัักฟิตุลย์เหร่อ'

'...'

'ถามจริง!?'

'หี...ไม่รู้'

ต้องอธิบายเพิ่มอีกหน่อยว่าฉันมีเพื่อนหลายกลุ่ม เพื่อนเรียน เพื่อนกินข้าว
เพื่อนเมาท์มอย และยายแดงกวาดอยู่ในกลุ่มหลัง มันกรีดคนหล่อไปทั่ว
ทั้งโรงเรียนจนฉันตามไม่ทันและคงไม่มีวันรู้จัักได้หมด แต่ไม่รู้ทำไม...

คนนี้...

ฉันอยากรู้จััก!

'ฟิตุลย์เง มีอกลองวง WTF'

'หา...'

'เออ ชีอวง WTF'

WHAT THE F*CK เนี่ยนะ!?

'สวัสดีครัับ พวกเรา WTF! ผมไวท์ครัับ'

'ตุลย์ครับ!'

'ฟานฟานครับ'

'กรี๊ดดดดดด~~'

แล้วฉันก็ได้รู้ว่าชื่อวงสุดประหลาดที่ว่าน่าจะย่อมาจากชื่อของพวกเขา 'White' 'Tul' และ 'FanFan' ไม่ใช่คำหยาบอะไรอย่างที่คิด (แต่ก็พอเดาได้ว่าจริงทำให้คิด...)

๕3

ตอนนี้ฉันรู้จักเขาแล้ว รู้ว่าเขาอยู่เกรด 11 (ม.5) ชื่อจริงและชื่อเล่นว่าตุลย์ นามสกุลตติยะเตชะ เป็นมือกลองของวง WTF วงดนตรีสุดเพี้ยนประจำโรงเรียน และเป็น 'พี่เดือนสิบ' ของสาว ๆ (เพราะชื่อตุลย์ = ตุลาคม = เดือนสิบ!) การได้รู้จักเขาเปลี่ยนโลกของฉันไปเลย ฉันกลายมาเป็นเพื่อนสนิทตัวติดกับยัยแตงกวา เฮ้ไหนเฮ้นั้น ไปไหนไปกัน หมายถึงไปโน้ที่ที่จะได้เจอพี่ตุลย์กับวง WTF ของเขา นะนะ

'พี่ฟานนน'

'จือออ พี่ไวท์~~~'

'ตายซัก พี่ตุลย์เดินมาหาแกอะ!'

ที่ที่ฉันมักจะเจอเขาตลอดก็คือห้องชมรมดนตรี พี่ๆ WTF มักจะขลุกกันอยู่ที่นั่นหลังเลิกเรียน มันเป็นห้องกระจกใสๆ ที่พวกเราสามารถไปยืนดูเขาซ้อม และรอเขาออกมาทักทาย ฉันปล่อยให้ยัยแตงกวาลากฉันไป ทำเป็นลืมๆ คำสอนของหม่าม้าที่บอกว่า 'คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผลนะคะน้องต้า!' ฉันก็แค่...ขอใช้หัวใจนำทางก่อนนะคะ

'ไฉตัวเล็ก~'

แต่ฉันก็คุ้มนะ เพราะพี่ตุลย์จำฉันได้ ท่ามกลางเสียงอื่นๆ แหะๆ จากกลุ่มสาว ๆ ที่กรี๊ดกร๊าดเขามากมาย

'ตัวเล็กอะไรเนี่ย'

'ตัววมนนะสิไม่ว่า!'

'คิกๆๆ'

'ฮ่าๆๆ'

ยัยพวกนี้เรียกตัวเองว่าองค์กรรักษ์พิทักษ์พี่เดือนสิบละ มีกันสี่ห้าคน

และ 'พิทักษ์' ในที่นี้คือถ้ารู้ว่าใครมารู้ตีฟิตุลย์เพิ่มนอกจากกลุ่มของตัวเอง ก็จะต้องกันๆๆ

แต่ฉันไม่สนใจหรอก ตราบใดที่ฟิตุลย์ยังยิ้มให้ และเรียกฉันด้วยชื่อที่เขาไม่เคยใช้เรียกใครคนอื่น

'สโนว์ไวท์ เย็นแล้วยังไม่กลับบ้านอีก!'

ฮือออ นาฬิกาสายตัวการ์ตูนที่ฉันเองก็ไม่ได้อยากได้ แต่ทำไมไม่รู้สึกเสียใจที่ชื่อเลย

'แหะ สโนว์ไวท์เนี่ยนะ'

'สโนว์แบล็กล่ะสิไม่ว่า!'

'ฮ่าๆๆ ตลกกก'

'สโนว์แบล็ก ฮ่าๆๆ'

'แหม อิจจางนเก็บอาการไม่อยู่เลยน้ำ~'

'อะไรของเธอ!'

'จะอะไรล่ะ ถ้าไม่ใช่ชื่อจจจจ~~'

'แตงกวา...'

ฉันรีบกระตุกมือน้อยเพื่อนสายไผ่ไว้อาไว้ ไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องไม่อยากดูเป็นเด็กนิสัยไม่ดีในสายตาเขา

การถูกห่มผ้าม้าจับส่งไปเรียนว่ายน้ำอาทิตย์ละหลายๆ วันคงทำให้ฉันตกอยู่ในสภาพกระดูกกระด้างอย่างนี้ไปอีกพักใหญ่ แต่บางที...รูปแบบนี้มันอาจจะอยู่ที่...ใจ! ตราบใดที่ฟิตุลย์เชื่อว่าฉันเป็นสโนว์ไวท์...

ฉันก็จะเป็นสโนว์ไวท์

ถ้ามีใครถามตอนนั้น ฉันคงตอบว่ามันเป็นช่วงชีวิตมัธยมที่ฟินมากกก ฉันยังคงว่ายน้ำจนตัวดำ ผอมลงนิด สูงขึ้นหน่อย แล้วก็มีความสุขกับการไปโรงเรียนเหลือเกิน ฉันเพิ่งรู้จักมันเป็นครั้งแรก ใส้เจ้าความรู้สึกใจเต้นเหมือนจะกระเด็นออกมาจากอกเวลาห่มผ้าจอตลอดสิ่งที่หน้าตึกในยามเช้า แล้วมองไปเจอเขานั่งกินนมอยู่กับกลุ่มเพื่อนตรงหน้าบันได โรงเรียนกว้างมาก แต่ความรักก็ลากฉันให้เดินอ้อมตึกทุกตึกเพื่อเดินผ่านหน้าห้องที่เขาเรียนอยู่

ไปชะเง้อดูเขานั่งควงปากกา แอบเสียบหูฟังฟังเพลง หรือแม้แต่จะใช้นิ้วเคาะโต๊ะตามจังหวะกลอง ฉันชอบการมองไปแล้วเจอเขา แต่คงไม่ใช่ทุกครั้งมั้ง เพราะมันดันมีอยู่ครั้งหนึ่งที่จู่ๆ เขาก็กับกลุ่มเพื่อนก็โผล่มาตรงสโมสรริมสระว่ายน้ำ ที่มีแซนวิชเจ้าอร่อยขาย...ในช่วงโมงที่ห้องฉันกำลังเรียนว่ายน้ำ! ฉันสติแตกจนเป็นบ้า พยายามจะวิ่งหนีไปหลบที่ขอบสระอีกฝั่ง แล้วก็...ใช่เงิ! เท้าฉันเปียกพื้นก็ลื่น ได้สติอีกทีฉันก็นอนอยู่ที่โรงพยาบาลให้หมอเย็บแผลคางแตกเลือดสาหัส โชคดีที่มันเหลือไว้แค่แผลเป็นเล็กๆ ไม่งั้นฉันคงต้องเจ็บใจตัวเองมากๆ เพราะเอาจริงๆ นะ สุดท้ายแล้วก็คงเหมือนอย่างที่ใครเขาบอก...

ว่ามันก็แค่ปีปปีเลิฟ

รักที่ไม่รู้ประสา...

เหมือนรักของคุณหมาจริงๆ นั่นแหละ

๕๖

'จบลงไปแล้วนะครับกับสามเพลงแรก และแน่นอนว่าเพลงต่อไปก็ต้องเป็นเพลงที่ห้า'

'สี่!'

ตั้งไปซะ!

บางทีก็น่าสงสัยจริงๆ นะว่าพี่ๆ วง WTF ดังเพราะอะไร มุกแป้กๆ แบบนี้นะเหวอ ฮ่าๆ (ช่วยขำเป็นกำลังใจ)

พี่ไวก้มือเบสกับพี่ตุลย์มือกลองนี่ซีเล่นกันมาก ส่วนพี่ฟานฟานมือกีตาร์และนักร้องนำคือที่สุดของความเท่ ยัยแต่งกวาริ๊ดใส่หูฉันทุกวันว่าเขาเป็นลูกครึ่งได้หวัน ความสูงส่งของโบหนาก็ประมาณความสูงของตึกโบหยกกับตึกไทเป 101 รวมกัน โอ้โฮ! เวลารอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นมาบนใบหน้าหล่อคมทุกคนนี่ริ๊ดกันเหมือนจะตาย ดินะที่เขาไม่ยิ้มบ่อย ไม่งั้นต้องเกิดหายนะแน่ๆ

ส่วนฉันน่าจะรอดนะ เพราะฉันมีสายตาไว้มองแต่พี่ตุลย์เงิ

(พวกคลั่งรัก! ยัยแต่งกวาบอก)

'แต่เพลงนี้มีความพิเศษอยู่ที่...คนร้องครับ!! ู๊ๆๆ'

ตกลงได้เลย หัวใจฉันเต้นรัวสุดๆ เมื่อได้ยินพี่ไวก้พูดแล้วยักคิ้วหัวล่ำวตาไปทางใครอีกคนแบบนั้น

'ไม่ค่อยได้ร้องเพลงเท่าไรหรอก อาจจะแปลกๆ หน่อย'

ใครอีกคนที่ว่ายขึ้นหน้าจากหลังกลองมาพูดใส่มัคด้วยสีหน้าเหมือน
ออกจะขำๆ ตัวเอง

'เห้ยยย พี่ตุลย์จะร้องเพลงเหรอกแก'

ยัยแตงกวาถามในสิ่งที่ฉันและแพนคลับทุกคนของเขากำลังคิด

'กรืดดด พี่เดือนสิบของหนู'

'พี่ตุลย์ร้องเพลง! จับหน่อยจะลั้ม'

'เพลงนี้มีชื่อว่า...'

'...'

'...'

'Snow White'

'อ้ากกก ตาต้าาา!!!'

ยัยแตงกวาฟาดแขนฉันอย่างบ้าคลั่ง

'พี่เค้าหมายถึงแกแน่เลย!!!'

ฉันไม่ได้หือ้อตอบใดๆ เพราะเหมือนอวัยวะต่างๆ ในร่างกายหยุด
การทำงานไปแล้ว ขนาดโดนยัยแตงกวาฟาดจนแขนแทบหลุดยังไม่รู้สึกเจ็บ
เลยเนี่ย

พี่ตุลย์มีกลอง...คนที่ปกติฉันต้องก้มๆ เงยๆ ส่งเขาผ่านกลองชุด
และรอฟังเสียงเขาในท่อนคอรัส วันนี้ฉันรู้สึกเหมือนเห็นเขาชัดมาก...อย่างกับ
ชุดกลองถูกเลื่อนขึ้นมาอยู่ข้างหน้า พร้อมกับเสียงเอ็กโคที่ดังก้องไปมา

เพลงนี้มีชื่อว่า Snow White...

'สโนว์ไวท์ เย็นแล้วยังไม่กลับบ้านอีก!'

'สโนว์ไวท์ เอาใบสะสมแต้มไปแลกนมฟรียัง'

สโนว์ไวท์! สโนว์ไวท์! สโนว์ไวท์!

ฉันทำตัวไม่ถูกแล้วว

'ต้นฉบับของ Maximilian Hecker จะเป็นเพลงซ้ำๆ แต่อันนี้จะเป็น
เวอร์ชันมิกซ์ใหม่ให้มีจังหวะขึ้น...'

เขากระแอมกระไอ ในขณะที่เสียงกีตาร์ของพี่ฟานฟานกับเสียงเบสของ

ฟิวท์เริ่มต้นขึ้น

'ฟังกันเล่นนะครับ ^^'

'ตาต้าาา พี่เค้ามองมาทางแก!!!'

แงงแงง แดงกวอย่างงงง ฉันไม่เหลือความกล้าจะมองไปบนเวทีแล้ว
แค่นี้ก็รู้สึกเหมือนเขากำลังเอาไม้กลองฟาดรัวๆ ลงมาในใจฉัน ต้องยืนท่าไหน
ขาถึงจะไม่ลั่นเนี่ย

'ยัยนั่นยังไม่เลิกคิดว่าตัวเองเป็นสโนว์ไวท์อีกเหรอ'

'ได้ยัยพวกของครุฑพิทักษ์ที่เดือนสิบค่อนแคะอยู่ไม่ห่าง'

'สโนว์ไวท์บ้านใครดำปี๋ หิมะซีเหว่ แหวะๆ'

'เป็นได้แค่แม่มดขี้อิจฉาก็เจียบไปน้ำ~ ^^'

'เอ๊ะ อย่ามาปากดี!'

'แหม แล้วใครจะปากไม่ดีตลอดเวลาเหมือนพวกเธออะ!'

ยัยแดงกวกาใกล้จะหันไปตะกุกหน้ายัยพวกนั้นเต็มแก แต่ฉันไม่อยู่ใน
อารมณ์ที่จะหันไปห้ามเลย สองตาฉันเห็นแต่เขา ในหูฉันได้ยินแต่เสียงเขา

๕๕

'You dreamed I was your lover

(เธอฝันว่าฉันเป็นคนรักของเธอ)

And I lied in your arms

(และฉันนอนอยู่ในอ้อมแขนเธอ)'

ผะ...แผ่นดินไหวแต่ฉันไม่ไหวว

'You dreamed of all our children

(เธอฝันถึงลูกๆ ของเรา)

Playing in the sun

(วิ่งเล่นกันกลางแสงแดด)

I hope that you're alright

(ฉันหวังว่าเธอจะโอเคนะ)'

เจ้าอออ

ไม่ค่ะ...ไม่โอเค!!

'I hope, I hope that you're alright

(ฉันหวัง...ฉันหวังว่าเธอจะโอเค)

Sleep, my Snow White

(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)

หืม...?

'Sleep, my Snow White

(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)

'เอ้อ แก...'

ฉันจำอะไรเกี่ยวกับบินาที่นั่นไม่ค่อยได้ คือมันชาๆ แล้วก็เบลอๆ แต่ที่ยัง
แจ่มชัดอยู่ในความทรงจำก็คือหน้ายัยแดงกว่าเหวอมาก

'พุดดัด'

'ว้าย ตายแล้วว'

ใครสักคนในแก๊งองค์กรพิทักษ์พีเดียนสิบพันเค้กที่กำลังดูดยูทูบในปาก
กระฉายเป็นฝอย ก่อให้เกิดเสียงกรีดกรีดแตกตื่นจนกลายเป็นจุดสนใจ

'แก~~ โทษที่~~ ฉันจำจนกลั่นไม่อยู่ พี่ตุลย์ไล่ยัยสโนว์แบล็กกลับไปนอน!!'

'อะไรเอ่ย ฝืนกลางวัน'

'โอ๊ย สงสาร เป็นได้แค่ยัยซี่เพ้อ ฮ่าๆๆๆ'

'พีคสุดในรอบปีค่ะ!'

'ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆ'

'Sleep, my Snow White

(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)

Sleep, my Snow White
(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)

ในนิทาน เจ้าชายอาจลงจากหลังม้ามาพร้อมกับ True Love's Kiss
แต่ในชีวิตจริง ฉันกลายเป็นสโนว์ไวท์ที่หลับแล้วฝันร้ายไม่ยอมตื่น
เพราะความทรงจำของรักแรกมันโหดร้าย เขาคงไม่ใช่เจ้าชาย แต่เป็น
แม่มดจําแลงกายมาพร้อมแอปเปิ้ลอาบยาพิษมากกว่าละมั้ง

๕๑

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6460->